

კუკი ხორვას სენსაციური ჩენენერები

თეორიულად ყველა იცოდა, რომ თეატრი საღეს
უდა ემსახურებოდა, და იგა კი არ ფიქრობდნენ.
რომ საჭიროა საღსტან ერთად იპრომოლო, მისი
სელისკვეთებით გაიძიოთო, გაიგო მიზნები
საღსტის პრომოლისა და შეინიშნება
ამ მიზნის მიღწევას დაუმორჩილო.

დალიან გაუკვირდა ჩემი პასუხი, გა-
დახედა გოგლიძეს და ცოტა დაფიქრე-
ბის შემდეგ მითხრა — ეტყობა, ჩემი
გულწრფელობა ემა „კარბი, ცემა-
გვინები. მსლამასის ფალიჟართა“.
და კაბინეტიდან გამოვედი.

მკითხველი მიხვდება, რა საშინელი
სულისკვეთებით ვიყავი ყოველივე იმის
შემდეგ, რაც ამ ორი საათის განმავლო-
ბაში გადავიტანე და გავიგე. დავრეკე
სახლში, მალე მოვალ-მეთქი და გამო-

ვედი შენობიდან. სახლში წასელა არ შე-
მძლო. მინდოდა მარტო ყოფნა. არ ვი-
ცი, როგორ ამოვყავი თავი მთაწმინდაზე.
ჩამოვჭერი კიბეზე: ახმეტელი, ჩემი ცხოვ-
რება, თეატრში მომხდარი ამზები, ჩე-
მი „ამხანგების“ ჩვენებანი — ყველაფე-
რი აირია თავში. ხვალ იმ ხალხს, რო-
მელმაც მოინდომა ჩემი დაღუპვა, უნ-
და შევხდე, მათთან უნდა ვიმუშაო. ვის

ვენდო, ვის ვეამხანაგო, განა შეიძლე-
ბა უამხანაგოდ ყოფნა? როგორ, მეყოფა
კი ძალა, თავი შევიკავო. კრიტიკულად
გადავხედე ჩემს ცხოვრებას: ბავშვობას,

მონაფეობას, სტუდენტობას, მსახიობო-
ბას — ხალხთან დამოკიდებულებას...
რა ჩავიდინე ისეთი, რომ ვინმეს ჩემზე
გული ჰქონდა ნატკენი და ასე გავენი-
რე. ვიყავი ყოველთვის გულწრფელი,

ვკლილობდი, მედამ მრინციულა ვკლ-
ფილიყავი, ამხანაგებს თითქოს ვუყვარ-
დი და პატივს მცემდნენ, არასამდეს ნა-
ბიჯი ანგარების მიზნით არ გადამიდგამს,
ვკლილობდი, მემსახურა ერისა და
მშრომელთა ინტერესებისათვის, თვი-

თონ მშრომელის ოჯახიდან ნარმოშო-
ბილს ყოველთვის მექავრებოდა და ვერ

დასასრული.

დასახლი იხილა „სრ“ №24, 25, 28-29, 30-36

ვიტანდი ფუქსავატობას, უპრინციპობას,
მღვიმელობას, შეიძლება, ძალგრ პირ-
აპირი ვიყავი, მძელდა კაცი არა თა-
ვისი სიტყვის პატრონი და რა მოხდა ისე-
თი, რომ ამზე მეტერი გამომიჩნდა მსა-
ხიობთა წერიში... მაშინ ამ კითხვაზე სრუ-
ლი პასუხის გაცემა ვერ შევძლები... აი,
ახლაც რომ ვწერ იმ ღამით განცდილს,
ვღელავ. ობიექტური მკითხველი გამი-
გებს ჩემ აფორიაქებულ სულიერ მდგო-
მარეობას...

თავს დამათხენდა. სახლში დაგბრუნ-
დი. მეუღლისათვის არა მითქვამს რა,
მასაც მთელი ღამე არ უძინია. ძალიან
ცუდი დრო იყო და სახლიდან გასულ
კაცს, ვინ იყის, რა შეემთხვეოდა...
ვიცი, ვასაძეც იყო გამოძახებული ზე-
რიასთან (თვითონ მითხრა) და ზოგი
სხვებიც, მაგრამ ვინ იყვნენ, არ ვიცი. ან
რა საუბარი ჰქონდათ, არც ეს ვიცა.

მინდოდა, ყველასთან ოფიციალუ-
რად დამეკავებინა თავი, მაგრამ როგორ
შეიძლება, ხალხს ხდებოდე, ერთად მუ-
შაობდეთ და მარტობას გრძნებდე,

ადამიანური ურთიერთობა არ გქონდეს
ხალხთან, არ ამყარებდე მეგობრულ, ამ-
ხანაგურ ურთიერთობას — ასე ცხოვრება
ხომ შეძლებელია. ყველასი გეშინოდეს,
ყველას ერიდებოდე, სულ ფიქრობდე,

საიდან მოველის მოულოდნელი თავ-
დასხმა — ასე ხომ შეიძლება, კაცი ჭკუ-
იდან შეცდეს. ასეთი დრო იყო მაშინ.

ნინა ეპიზოდების დაწერის დროს ერ-
თი ამრი თანმდებს და ვერ ეს ამზრი უნდა
განვმარტო.

მკითხველი იტყვის უთუოდ: „რა, ეს
ხორავა, მოდგა ყველას, აკრიტიკებს,
რაღაც წვრილმანებზე ლაპარაკობს,
ისეთ წვრილმანებზე, რომლებსაც ნიჭი-
ერებისათვის არავითარი მნიშვნელო-
ბა არა აქვს, კარგი, იყვნენ, კოქათ,
ინ-

**არ ვიცი, როგორ
ამოგვავი თავი
მთამდებარება...**

ჩამოვჯემი პიბაზე:
ახმეტელი, ჩამი

**ცხოვრება, თეატრში
მოქმდარი ამბავი, ჩამი
ამხანაგების ჩვენებანი
ყველაფერი აირია
თავში. ხელი იმ ხალხს,
რომელმაც მოინდომა
ჩამი დაღუპვა, უნდა
ვეკვდე, მათთან უნდა
ვიმუშაო. ვის ვანდო,
ვის ვამხანაზე,
განა უძლებელია
უამხანაგოდ?**

შებორნენ, ხალხს იყვნენ მოწყვეტილი,
მოწყვეტილი მშრომელის სულისკვეთე-
ბას, მის ბრძოლას მომავლისათვის, არ
იყვნენ ჩამული ამ ბრძოლაში, თუმცა,
როგორც გვჩვევია, ლაპარაკით რევო-
ლუციინერბინენ. ასე გმოდიოდა —
ვიდაცები იბრძვიან და ჩვენ დაუცადოთ
ამ ბრძოლის შედეგებს. თეორიულად
ყველამ იცოდა, რომ თეატრი ხალხს უნ-
და ემსახურებოდეს, და იმას კი არ ფიქ-
რობდნენ, რომ საჭიროა ხალხთან ერ-
თად იბრძოლო, მისი სულისკვეთებით
გაიუღითო, გაიგო მიზნები ხალხის
ბრძოლისა და შენი ნიჭიერება ამ მიზ-
ნის მიღწევას დაუმორჩილობა. ე. ი. იბრ-
ძოლო იმ ახალი თეატრისათვის, რო-
მელიც მებრძოლი მშრომელების ინტე-
რებებს დამზადება და ბრძოლაში
გამარჯვების შემდეგაც განაგრძობს
ზრდას ისევე, როგორც გაიზრდება ახა-
ლი ქვეყნის მშენებლობა. ფსიქოლოგი-
ურად და იდეურად ქართული თეატრის
მსახურნი საქართველოში იქტომბრის
რევოლუციის გამარჯვებას მოუმზადე-
ბელი შეხვდნენ.

ერთეული თეატრისა და პიბოს განსპლავები
აპარი ხორაპა, სმიდობა თაყაიშვილი, ვასო გომიაშვილი.
გერიგო ანჯაფარიძემ და გიგა ლორთიშვილი.

